

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: J. C.
sídlem J. 126
zastoupený advokátem Mgr. Janem Drapáčem
sídlem nám. Osvobození 28, Zábřeh

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, č. j. KUOK 81904/2016,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla změněna část výroku I. v části týkající se vymezení doby spáchání správního deliktu a potvrzena zbývající část rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 5. 2016, č. j. SMOL/069954/2016/OS/OP/Mar, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce jako podnikající fyzická osoba v souvislosti se svojí podnikatelskou činností s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, obor činnosti „Výroba a opravy čalounických výrobků“ v době od 13. 2. 2013 do 23. 9. 2015 bez kolaudačního souhlasu dle § 122 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), užíval změnu dokončené stavby č. p. X na pozemku parc. č. X (zastavěná plocha a nádvoří), vše v k.ú. B., obec B., ulice B. č. o. X jako provozovnu čalounictví „AC interiér“. Žalobce tedy jako podnikající fyzická osoba užíval změnu stavby bez kolaudačního souhlasu, který je dle stavebního zákona vyžadován, a tím se dopustil správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. l) stavebního zákona, za jehož spáchání je odpovědný. Žalobci byla uložena podle § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona pokuta ve výši 30.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Dále správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce se nedopustil správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. s) stavebního zákona.

2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí případně moderaci pokuty.
3. Žalobce tvrdí, že žalovaný dovozuje nesprávně, že provozovna žalobce je umístěna na adrese B. 112/2, B. Tuto skutečnost dovodil, pro žalobce nepochopitelně, z veřejně dostupných webových stránek X, kde je tato adresa uvedena jako kontaktní adresa firmy, namísto z veřejných rejstříků. Provozovna žalobce se však nachází na adrese sídla, tj. J. 126. Štítek, jenž se nacházel před předmětnou budovou, a který měl údajnou provozovnu označovat, obsahoval název X. Žalobce však má obchodní firmu J. C., IČ: X, J. 126, tzn. nebyl splněn zákonný předpoklad pro označení provozovny ve smyslu § 17 odst. 7 zákona č. 455/1991 Sb., a z takového štítku, na kterém jsou dále uvedeny informace o typu a rozsahu služeb, které žalobce zákazníkům nabízí, tak nelze dovozovat, že tyto služby jsou poskytovány na této adrese, kdy převážná většina zakázek v oboru čalounictví musí být vykonávány přímo v místě objednatele, drobnější práce jsou vykonávány v provozovně čalounictví na adrese sídla žalobce. Předmětný prostor není užíván jako provozovna ve smyslu § 17 živnostenského zákona, nýbrž jen pro příjem objednávek a výdej některých drobných zakázek a dle pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3.1. 2001 byla v části 1. nadzemního podlaží povolena změna v užívání stavby na prodejnu lihovin, vína, nealkoholických nápojů a balených cukrovinek, nemůže žalovaný postihovat žalobce za to, že by užíval místnosti a sociální zázemí v rozporu s kolaudačním rozhodnutím nebo bez něj, neboť v předmětných místnostech nikdy čalounictví neprovozoval. V souvislosti s tímto tvrzením poukazuje žalobce na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 12. 2001 č. j. 30 Ca 180/2001-30.
4. Podle názoru žalobce žalovaný neposoudil správně předložené důkazy, zejména pracovní smlouvu s K. F., ze které vyvodil nijak nevyplývající závěry. Ve smlouvě je žalobce označen pouze svým názvem a sídlem s tím, že náplní práce dle smlouvy byly výpomoc při úklidech, ve skladě, mytí zařízení a nádobí a ostatní pomocné práce. Žalobce tak nechápe, jak mohl žalovaný dovodit, že žalobce je provozovatel čalounické dílny a K. F. je zaměstnancem čalounické dílny, když z pracovní smlouvy takový závěr nevyplývá a sám žalobce má další obory činnosti dle živnostenského zákona jako výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, zprostředkování obchodu a služeb, velkoobchod a maloobchod, ubytovací služby.
5. Žalobce také nemůže vyvozovat, že zaměstnanci žalobce, na něž žalobce pobíral příspěvek na společensky účelná místa, pracovali v oboru činnosti výroby a oprav čalounických výrobků, když obor činnosti žalobce je mnohem širší, a tito zaměstnanci mohli mít místo výkonu práce na adrese sídla žalobce. Žalovaný tedy nijak neprokázal, že sociální zázemí byla užívána zaměstnanci provozovny čalounictví. Žalovaný nemůže činit závěry z webových stránek, ale pouze z veřejně dostupných rejstříků.

6. Ke své žalobě žalobce doložil výpis ze živnostenského rejstříku, reklamní štítek žalobce a potvrzení o podpoře pro společensky účelná pracovní místa u žalobce.
7. Žalovaný nijak nezohlednil tvrzení a důkazy předložené žalobcem, zejména vyjádření J. Š., podnikatele v oboru činnosti výroba textilií, textilních výrobků, oděvů a oděvních doplňků, ze dne 7. 6. 2015 (*dle obsahu správního spisu ze dne 7. 6. 2016, pozn. soudu*), že stroje, které byly v místnosti umístěny, nejsou vhodné pro čalounickou výrobu a jejich vybavení odpovídá lehké a střední textilní výrobě a tyto stroje navíc nejsou provozuschopné.
8. Žalovaný neprokázal, že by se v předmětných místnostech nacházela čalounická dílna, resp. provozovna čalounictví a porušil tak § 3 odst. 1 správního řádu, když nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
9. Ohledně pokuty má žalobce za to, že pokuta je přemrštěná, neadekvátní jeho majetkovým poměrům, šikanózního charakteru. Žalobce má za to, že žalovaný nerespektoval § 2 odst. 4 správního řádu, tedy aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu. K tomu označil jako důkaz svá přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok. 2014 a 2015.
10. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření uvedl, že námitka žalobce, že od zakoupení předmětných nemovitostí na nich žádné stavební úpravy neprováděl, je irelevantní. Správní orgán I. stupně netvrdí, že by obviněný provedl změnu stavby před dokončením, nýbrž že tuto stavbu (již provedenou) užíval bez kolaudačního souhlasu. Tento fakt je zřejmý jak z prvoinstančního rozhodnutí, tak ze skutkové podstaty správního deliktu, ze kterého byl žalobce shledán vinným. Námitce žalobce, že živnost provozuje sám a nemá žádné zaměstnance, odporuje především informace o pobírání příspěvku na zřízení společensky účelných pracovních míst v období od 13. 2. 2013 do 31. 12. 2013, která byla získána z webových stránek „X“ X, jimiž se prezentuje jako firma, jejíž hlavní činností je čalounění dveří, výroba shrnovacích dveří a stěn, dále renovace nábytku, čalounění sedacích souprav, kuchyňských lavic, židlí, postelí, autočalounění apod. Z těchto webových stránek pak žalovaný zjistil, že příspěvek na zřízení společensky účelných pracovních míst byl poskytnut žalobci rovněž od 1. 3. 2014 do 31. 8. 2014. V pracovní smlouvě uzavřené mezi žalobcem a K. F. je místem výkonu práce uvedena firma „X“, místem výkonu není tedy výslovně určena vinárna. Názor správního orgánu I. stupně, že v předmětném objektu je provozována čalounická firma a další zjištěná fakta uvedená v prvoinstančním rozhodnutí jako celek prokazují, že obviněný správní delikt spáchal. Žalovaný ani nesdílí názor, že prvoinstanční rozhodnutí je postaveno na výpovědi K. F., neboť to z jeho obsahu nijak nevyplývá. Žalovaný dále uvedl, že název „X“ žalobce nespojuje s jinou podnikatelskou činností, např. provozováním vinárny, jelikož v průběhu řízení tvrdil, že obchodní jméno používá od počátku svého podnikání a označuje jím všechny své písemnosti, nicméně z webových stránek vyplývá, že je firmou s dlouholetou tradicí, působící od roku 1998 a její hlavní činností je čalounění dveří, výroba shrnovacích dveří a stěn. Obdobné skutečnosti vyplývají i z vývěsního štítu na zdi z vnější strany předmětného objektu a informací na vstupních dveřích provozovny. Skutečnost, že K. F. není vyučeným čalouníkem, ještě neznamená, že by nemohl být zaměstnán v čalounické dílně. Žalobce tvrdí, že stroje, které se nacházejí v prostorách čalounické dílny nejsou stroji čalounickými a tuto skutečnost dokládá vyjádřením opraváře textilních strojů J. Š. V protokolu z ústního jednání ze dne 2. 12. 2015 však uvedl, že se jedná o „neprovozuschopné sedlářské stroje“, nikoli tedy textilní. K tomuto zjevnému rozporu je

třeba konstatovat, že kontrolní prohlídka byla provedena dne 11. 12. 2014 a vyjádření opraváře J. Š. je datované ke dni 7. 6. 2016 a není v něm uvedeno, kdy prohlídku zmíněných šicích strojů Minerva prakticky učinil, a zda se jeho prohlášení týká všech strojů nacházejících se v předmětné čalounické dílně. Nijak tedy nevyvrací zjištění správního orgánu I. stupně učiněná při kontrolní prohlídce dne 11. 12. 2014. Navíc z žaloby nelze zjistit, za jakým účelem měl žalobce textilní stroje v části stavby, kde byly výměrem Okresního národního výboru v Olomouci č. j.: Výst./1477-1964 ze dne 5. 8. 1964 povoleny mj. stavební úpravy za účelem zřízení čistírny, a jak tyto stroje souvisí s povoleným účelem užívání předmětných prostor. Žalobce v žalobě, ani v řízení před správním orgánem I. stupně, a ani v odvolání neuvedl na podporu svého tvrzení, že v objektu není čalounická dílna, neuvedl, kde tedy čalounickou dílnu vlastně provozuje. Pokud by čalounickou dílnu skutečně provozoval v jiném objektu, bylo by zcela logické, že by tento fakt správnímu orgánu sdělil. Vývěska sama o sobě možná nedokládá, že čalounická výroba probíhá v předmětné stavbě, nicméně to žádným způsobem nevyvrací. Ohledně určení výše pokuty správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133. Žalobce měl možnost sdělit své osobní a majetkové poměry správnímu orgánu I. stupně v průběhu ústního jednání konaného dne 2. 12. 2015, kdy na ně byl dotazován, avšak poskytl pouze obecné a nekonkrétní informace. Správní orgán I. stupně si musel dostupné informace opatřit sám, popřípadě majetkové poměry dle zjištěných skutečností odhadnout. Svůj postup při posouzení osobních a majetkových poměrů dostatečným způsobem odůvodnil a rozvedl. Žalobce ani v souvislosti se svým tvrzením, že neobdržel žádný nájem od M. N., a že invalidní důchod manželky a jeho příjmy z podnikání byly z valné části použity na splácení hypotéky a na provoz domácnosti, nevyužil možnosti své skutečné příjmy doložit a neuvedl s ní tak konkrétní údaje o svých osobních a majetkových poměrech (s výjimkou invalidního důchodu manželky) tak, aby k nim žalovaný mohl eventuálně přihlédnout při přezkoumání výše pokuty. Žalobce se sice vyjadřuje k havarijnímu stavu objektu B. č. 112/2, B., na pozemku pac. č. X v k.ú. B., z něhož mu proto neplynou žádné výnosy, opomíjí však, že je vlastníkem dalších nemovitostí zmíněných v prvoinstančním rozhodnutí, k jejichž vlastnictví správní orgán I. stupně rovněž přihlížel. Dále je třeba dodat, že změna I. výroku rozhodnutí spočívající ve zkrácení doby trvání protiprávního jednání nemá žádný vliv na výši pokuty, neboť z prvoinstančního rozhodnutí je naprosto zřejmé, že správní orgán I. stupně při posouzení stanovení výše pokuty k délce trvání protiprávního jednání jako k přítěžující ani polehčující okolnosti nepřihlížel. Žalovaný tedy zastává názor, že uložená pokuta ve výši 30.000 Kč z hlediska osobních a majetkových poměrů žalobce pro něj nemůže být likvidační.

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 11. 12. 2014 byla správním orgánem I. stupně provedena kontrolní prohlídka, která se týkala prověření užívání nemovitosti na adrese ulice B. č. p. X, k. ú. B., pozemek st. parc. č. X. Ohledáním na místě bylo zjištěno, že v objektu je dokončeno a bez souhlasu stavebního úřadu užíváno pět bytových jednotek 1 + kk s příslušenstvím, jeden pokoj s hygienickým zařízením a provozovna čalounictví sestávající z kanceláře a vzorkovny, šatny zaměstnanců, WC muži, WC ženy, sprchy, čalounické dílny. Dne 23. 9. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a nařízení ústního jednání. Správnímu orgánu I. stupně byla dne 14. 10. 2015 doručena žádost žalobce o nový termín ústního jednání z důvodu nemoci. Dne 19. 10. 2015 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání na den 4. 11. 2015. Téhož dne byla

správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce o odložení ústního jednání ze zdravotních důvodů dlouhodobějšího charakteru. Žalovanému bylo dne 5. 11. 2015 doručeno nové předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 2. 12. 2015. Žalobce na tomto ústním jednání po seznámení se spisem uvedl, že správní orgán I. stupně nazývá jakýkoli způsob uložení věcí užíváním. V objektu se dle žalobce nacházel mandl a neprovozuschopné sedlářské stroje a žalobce uvedl, že takto postavené zařízení nelze bez posouzení jakéhokoli znalého člověka označit jako čalounická dílna. Dle žalobce na parcele č. X v k.ú. B. není žádné WC ani sprcha. Žalobce tvrdí, že není pravda, že část objektu užívá jako kancelář, v době kontrolní prohlídky byl do prostor dán příležitostný nábytek, který by měl později sloužit jako prodejna lihovin, vína, nealko nápojů a balených cukrovinek. Lidé na fotografiích nejsou zaměstnanci žalobce a K. F. pracoval v roce 2013 jako zaměstnanec pro úklid v restauraci. K majetkovým poměrům uvedl, že hlavním příjmem je invalidní důchod jeho manželky, v rámci podnikání má minimální příjmy a vlastní majetek evidovaný v katastru nemovitostí. Žalobce navrhl provést výsledky A. C. a navrhnul doložení fotografií prokazující zařízení prostoru pro původní účel. Správní orgán I. stupně dne 4. 1. 2016 upřesnil vymezení skutku tak, že se jedná o změnu stavby budovy č. p. na pozemku parc. č. X v k. ú. B., obec B., přičemž samotná přístavba sociálního zařízení, byla realizována na pozemku parc. č. X, k. ú. B. Dne 15. 1. 2016 bylo správnímu orgánu doručeno podání žalobce, které obsahovalo upřesnění, že uvedené sociální zařízení bylo vybudováno, když žalobce objekt koupil a bylo povoleno stavebním úřadem současně s povolením lihovin, vína, nealkoholických nápojů a balených cukrovinek a že uvedené sociální zařízení neslouží a ani nemůže sloužit pro zaměstnance čalounické dílny, jelikož tato se v budově ani v její blízkosti nenachází. Dne 3. 5. 2016 proběhlo ústní jednání, na kterém žalobce žádal, aby mu byla sdělena konkrétní osoba, která posuzuje, že ve stavbě je čalounická dílna a má k tomu odbornou způsobilost a dodává, že ani jedna z osob přítomna kontrolní prohlídce nemá proškolení ani vyučení ani jakoukoli jinou odbornou způsobilost k této profesi. Žalobce se v podání doručeném správnímu orgánu I. stupně vyjádřil, že na žádné fotografii poskytnuté správním orgánem jako důkazní materiál není jakýkoliv důkaz, že žalobce porušil zákon, dále listiny vytištěné z webových stránek neposkytnuté informace o zařízení a začlenění žalobcova domu, žádost z Úřadu práce ČR nemá žádnou spojitost se skutky, že kterých je žalobce vinen, stejně tak jako nájemní smlouva. Správní orgán I. stupně vydal dne 26. 5. 2016 rozhodnutí č. j. SMOL/069954/2016/OS/OP/Mar, kterým rozhodl, jak je výše uvedeno. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce část 1. NP stavby užívá v souvislosti se svým podnikáním jako samostatnou provozovnu čalounictví, avšak nikdy v minulosti nebylo vydáno žádné rozhodnutí o změně v užívání části stavby jako provozovny čalounictví ani kolaudační souhlas podle § 122 stavebního zákona, kterým by bylo povoleno užívání dané části stavby jako provozovny čalounictví. Bylo zcela nesporně prokázáno i to, že část 1. NP dotčené stavby jako provozovnu čalounictví bez kolaudačního souhlasu užíval žalobce v souvislosti se svou podnikatelskou činností. Správnímu orgánu I. stupně bylo dne 9. 6. 2016 doručeno odvolání žalobce. Obsahem odvolání byla námitka žalobce, kdy tvrdí, že od zakoupení nemovitostí žádné stavební úpravy neprováděl, dále uvedl, že provozuje živnost sám a nemá žádné zaměstnance a pan K. F. není vyučeným čalouníkem, pouze vypomáhal ve vinárně, což vyplývá z výčtu činností, které měl v pracovní smlouvě ze dne 12. 2. 2013. V předmětných prostorách není umístěna čalounická dílna, stroje zde uskladněné nejsou stroji čalounickými, nikdo na nich nevyrábí a nejsou provozuschopné. Tuto skutečnost doložil vyjádřením opraváře textilních strojů J. Š. ze dne 7. 6. 2016, v němž je uvedeno, že J. Š.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

prohlédl šicí stroje MINERVA v prostorách objektu B. 112/2, B., a prohlásil o nich, že tyto nejsou provozuschopné a jejich částečné výrobní vybavení odpovídá lehké a střední textilní výrobě, nejsou vhodné pro čalounickou výrobu. Vývěska má dle žalobce pouze informační a reklamní charakter a nedokládá, že by čalounická výroba probíhala v domě a že by se v daném objektu nacházela čalounická dílna. Pokutu žalobce označil za nepřiměřenou a nesouhlasí s podmínkami pro její výčet. Podkladem bylo mimo jiné nájemné ve výši 7.000 Kč, které však od M. N. neobdržel. Z vlastnictví nemovitostí žalobci neplynou žádné vysoké výnosy, naopak jsou s nimi spojeny vysoké výdaje, a to nejen se splácením hypotéky ve výši 26.410 Kč měsíčně. Rovněž odkaz na výčet živnostenských oprávnění žalobce sám o sobě nevypovídá o fakticky prováděných činnostech. Příjmy z žalobcovy činnosti spolu s invalidním důchodem manželky ve výši 8.466 Kč jsou z valné části použity na splácení hypotéky a na provoz domácnosti. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2016, č. j. KUOK 81904/2016 rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil v I. výroku rozhodnutí, v části týkající se doby trvání správního deliktu a ve zbytku rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že podané odvolání je nedůvodné.

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).
14. Podle ustanovení § 180 odst. 1 písm. l) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění účinném do 31. 5. 2015 (dále jen „stavební zákon“), právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že užívá změnu stavby bez kolaudačního souhlasu, pokud je podle zákona vyžadován, nebo přes zákaz stavebního úřadu podle § 122 odst. 4.
15. Podle ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby.
16. Podle ustanovení § 126 odst. 2 stavebního zákona změna v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změna v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, nebo změna doby trvání dočasné stavby, je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu. Ustanovení § 81 není dotčeno.
17. Žalobce namítá, že předmětný prostor na adrese B. 112/2, B., nikdy nebyl užíván jako provozovna čalounictví ve smyslu ustanovení § 17 živnostenského zákona, proto se předmětného správního deliktu nemohl dopustit, a zpochybňuje závěry, ke kterým dospěly správní orgány.
18. Krajský soud konstatuje, že ustanovení § 180 odst. 1 písm. l) stavebního zákona hovoří o užívání stavby, tedy faktickém užívání, nikoli o provozovně ve smyslu živnostenského zákona, proto není pro posouzení deliktности jednání žalobce rozhodné, zda předmětné prostory a jejich označení naplňují znaky provozovny ve smyslu ustanovení § 17 živnostenského zákona či nikoli, byť je správní orgán jako provozovnu označuje.
19. Správní orgán I. stupně skutečnost, že část předmětné stavby byla užívána k činnosti čalounictví, dovodil ze zjištění učiněných na místě samém, která zdokumentoval Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

v protokole o kontrolní prohlídce a fotografiemi, a dále z veřejně dostupných webových stránek. Těmito skutečnostmi byly zejména informační zařízení (výstrč obdélníkového tvaru) označující provozovnu nápisem „A. i. výroba a montáž shrnovacích dveří a čalounění dveří, objednávky přijímáme zde“, kotvené do obvodové zdi dotčené stavby z vnější strany, viditelné z uliční části, dále cedule vylepená na vstupních dveřích do provozovny obsahující informace o předmětu činnosti („renovace čalouněného nábytku, výroba a montáž shrnovacích dveří, atypických čalounů, výroba taburetů, speciálních rehabilitačních matrací“) a informace o provozovateli („A. i., B. 112/2, O. – B., IČO: X, DIČ: X, e-mail: X, J. C. – mobil: X“). Dále správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že na provozování čalounictví usuzuje i z vybavení řešených prostor, které jsou zařízeny nábytkem, počítačem a tiskárnou, ve skříních jsou uloženy šanony s písemnostmi, na stole jsou volně položeny listiny, v místnosti je stojan se vzorky potahových látek, na stěnách jsou pověšeny vzorky čalounění dveří. V čalounické dílně se nacházejí dílenské stroje, které jsou dle přesvědčení správního orgánu používány, což dovozuje zejména z toho, že na strojích jsou upevněny role látek a výplňového materiálu. Zázemí provozovny čalounictví (šatna, kuchyňský-jídelní kout), je zařízeno kuchyňskou linkou a spotřebiči, sociální zázemí v přístavbě je zařízeno odpovídající sanitární keramikou. Tato zjištění správního orgánu korespondují se zjištěními na webových stránkách firmy, kde se uvádí, že žalobce provozuje čalounictví, jako kontaktní adresu na provozovnu čalounické dílny uvádí B. 112/2, B. Správní orgán zdůraznil, že z veřejného seznamu subjektů zjistil, že žádná společnost A. i., s.r.o., kterou žalobce užívá jako název, neexistuje, a že žalobce podniká jako fyzická osoba, když je držitelem živnostenského oprávnění s předmětem podnikání: „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského rejstříku“, přičemž podnikání v oboru činnosti „Výroba a opravy čalounických výrobků“ zahájil dne 1. 1. 2006. Pro podporu svého závěru správní orgán I. stupně dále uvedl, že o užívání předmětných prostor žalobcem jako fyzickou osobou podnikající svědčí i údaje v pracovní smlouvě, kterou uzavřel žalobce jako provozovatel čalounictví A. i. dne 12. 2. 2013 se zaměstnancem K. F. s místem výkonu firma A. i., adresa dle razítka B. 112/2, O. - B. Žalovaný se se zjištěními učiněnými správním orgánem I. stupně ztotožnil. K vyjádření opraváře J. Š. datované ke dni 7. 6. 2016 a předložené žalobcem v rámci odvolání uvedl, že z něj není zřejmé, kdy J. Š. prohlídku šicích strojů fakticky provedl a zda se jeho prohlášení týká všech strojů nacházejících se v předmětné čalounické dílně. Nijak tedy nevyvrací zjištění učiněná při kontrolní prohlídce dne 11. 12. 2014.

20. Dle názoru krajského soudu tyto zjištěné skutečnosti plně prokazují užívání předmětných prostor pro činnost čalounictví. Jednoznačně o tomto závěru svědčí protokol z kontrolní prohlídky s fotografiemi z místa pořízené při kontrolní prohlídce, ale i fotografie zaslané následně správnímu orgánu žalobcem (vyjádření ze dne 13. 1. 2016). Ze všech těchto fotografií, na nichž jsou zachyceny stroje a místnost, kde se nacházejí, je zřejmé, že stroje jsou zapojeny v elektríně a je na nich rozdělaná práce, v místnosti jsou látky na válcích, případně na pracovní ploše strojů. V místnosti se topí v krbových kamnech, nacházejí se zde různé pracovní nástroje, na jedné fotografii jsou zachyceny pravděpodobně dveře připravené k čalounění. Dále je na fotografiích zachycena místnost se stojany a vzorkovníky látek, na zdi jsou připevněny vzorky čalounění dveří, v místnosti je rovněž police se šanony. Kuchyňský kout dle stavu zachyceného na fotografiích je jednoznačně používán (mycí prostředky, umyté nádoby, káva). Ostatní zjištění správního orgánu týkající se označení předmětných prostor – cedule a vývěsní štíty a obsah webových stránek žalobce jen tyto závěry podporují, stejně tak jako pracovní smlouva K. F., v níž

je uvedeno místo výkonu práce: A. i., s adresou dle razítka: B. 112/2, O. – B. Shodně tyto závěry podporují zjištění týkající se osob, na něž žalobce pobíral příspěvek na společensky účelná místa, neboť tyto informace měl žalobce umístěny na webových stránkách „A. i. - čalounické služby“ spolu s informacemi týkajícími se výhradně čalounických služeb na adrese B. 112/2, O. – B. Soud s ohledem na provedená zjištění považuje za zcela účelové tvrzení žalobce, který poprvé uvedl až v žalobě, že činnost čalounictví provozuje na jiné adrese, a to adrese svého sídla dle živnostenského rejstříku J. 126, když tuto adresu žalobce neuvádí ani na svém razítku ani na žádném ze svých informačních materiálů.

21. Krajský soud rovněž zdůrazňuje, že žalobce po celou dobu správního řízení i v žalobě pouze neguje zjištění a závěry správních orgánů. Žalobce nikdy správním orgánům nesdělil, kde čalounictví provozuje, když tvrzení z odvolání, že se zabývá převážně čalouněním dveří, které provádí přímo u zákazníků, a na adrese B. 112/2, B. jen přijímá objednávky, nekoresponduje s výčtem činností, jak je uvádí na svých stránkách a informačních cedulích. Následně v žalobě uvedl, že provozovnu čalounictví má na adrese J. 126 (viz výše). Žalobce nikdy nesdělil, jakou konkrétní práci vykonávaly osoby, na něž pobíral příspěvek na společensky účelná místa, uspokojivě nevysvětlil, proč se v prostorách stavby, kde bylo povoleno užívání jako prodejna lihovin, vína, nealkoholických nápojů a balených cukrovinek, nacházejí sedlářské stroje, vzorkovnice materiálů a další.
22. K námitce žalobce, že žalovaný nezohlednil vyjádření J. Š. ze dne 7. 6. 2016, krajský soud uvádí, že žalovaný uvedl, proč k vyjádření J. Š. nepřihlédl, že jeho vyjádření s ohledem na jeho neurčitost a časový odstup od kontrolní prohlídky uskutečněné dne 11. 12. 2014 nijak nevyvrací zjištění učiněná při této kontrolní prohlídce. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje a pro úplnost poukazuje na skutečnost, že sám žalobce při ústním jednání dne 2. 12. 2015 uvedl, že se jedná o sedlářské stroje, nikoli tedy o lehké a střední textilní stroje, jak nyní tvrdí v žalobě a jichž se týká vyjádření J. Š.
23. V řízení je nesporné, že rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 3. 1. 2001 bylo povoleno užívání části předmětné stavby v 1. nadzemním podlaží jako prodejna lihovin, vína, nealkoholických nápojů a balených cukrovinek. Stavební úřad nikdy nevydal kolaudační souhlas, kterým by povolil změnu užívání dané části stavby k čalounictví, nikdy nebyla stavebním úřadem povolena změna dokončené stavby (přístavba sociálního zázemí). Čalounictví není účel užívání, který by bylo možné podřadit pod stavebním úřadem povolený účel užívání části předmětné stavby, proto lze uzavřít, že byly naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 180 odst. 1 písm. l) stavebního zákona, tedy že žalobce užíval změnu stavby bez kolaudačního souhlasu.
24. V souvislosti s odkazem žalobce na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 12. 2001 č. j. 30 Ca 180/2001-30, krajský soud poukazuje na skutečnost, že tento rozsudek se týká ustanovení § 85 zákona č. 50/1976 Sb., tedy tzv. starého stavebního zákona účinného do 31. 12. 2006, který užíval pojem „změna ve způsobu užívání stavby“, zákon č. 183/2006 Sb. hovoří v ustanovení § 126 o „změně v účelu užívání stavby“. Krajský soud se domnívá, že předmětný rozsudek na aktuální právní úpravu nedopadá. Nadto, jak uvedeno výše, bylo v řízení prokázáno, že žalobce v předmětných prostorách vykonával činnost čalounictví a nikoli povolenou činnost prodej lihovin, vína, nealkoholických nápojů a balených cukrovinek, a tato činnost jednoznačně nespadá do povoleného účelu užívání předmětných prostor..
25. Žalobcem navržené důkazy soud neprovedl s ohledem na skutečnost, že se nejedná o důkazy nové, tyto jsou součástí správního spisu a byly provedeny ve správním řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Krajský soud v souvislosti s výše uvedeným toliko akcentuje skutečnost, že fotokopie reklamního štítu žalobce, jak ji přiložil k žalobě, se liší od fotokopie reklamního štítu (cedule), která je obsahem správního spisu a byla pořízena při kontrolní prohlídce dne 11. 12. 2014. Žalobce zaslal soudu fotokopii cedule upravenou, když nad adresu B. 112/2, O. – B., je přilepena cedulka s nápisem informace, která na původní informační ceduli absentuje.

26. Krajský soud nevyhověl ani návrhu žalobce na moderaci pokuty, neboť podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud snížit trest, v tomto případě pokutu, tehdy, pokud by byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil. S ohledem na skutečnost, že žalobce v řízení ohledně zjištění svých majetkových poměrů neposkytl správnímu orgánu součinnost, neuvedl konkrétní údaje o svých osobních a majetkových poměrech (s výjimkou invalidního důchodu manželky), postupoval správní orgán řádně, pokud činil vlastní zjištění, ze kterých následně při stanovení pokuty vyšel. Správní orgán stanovil žalobci pokutu ve výši 30.000 Kč, což při zákonem stanovené horní hranici sazby za předmětný správní delikt 500.000 Kč [ustanovení §180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona] znamená částku ve výši 6% z maximální možné výše pokuty. Takovou pokutu nelze považovat ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. za stanovenou „ve zjevně nepřiměřené výši“, nejsou tak splněny zákonné podmínky pro její snížení. Nutno podotknout, že ani v žalobě žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti o svých osobních a majetkových poměrech, když se omezil toliko na tvrzení, že výše pokuty je značně přemrštěná, neadekvátní majetkovým poměrům žalobce, šikanózního charakteru. Krajský soud neprovedl důkazní návrhy přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 2014 a 2015, neboť ze žaloby není zřejmé, jaké skutečnosti by jimi měly být prokázány.
27. Krajský soud ze všech výše uvedených důvodů žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrová Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu